

"İ'lem Eyyühe'l-Azîz! İnsanın bir akrabasına (meselâ) okuduğu bir Fatiha-i Şerifeden hâsıl olan sevapta istifade etmekte, bir ile bin müsâvîdir..." devamıyla izah eder misiniz?

İ'lem Eyyühe'l-Azîz! İnsanın bir akrabasına (meselâ) okuduğu bir Fatiha-i Şerifeden hâsıl olan sevapta istifade etmekte, bir ile bin müsâvîdir. Nasıl ki, ağızdan çıkan bir lâfzın işitilmesinde, bir cemaat ile bir fert bir olur. Çünkü lâtif şeyler matbaa gibidir. İstinsah edilen bir kelimededen bin kelime çıkar.

Ve kezâ, nurânî şeylerde vahdetle beraber tekessür olduğuna, yani bir nurânî şeyde bin sevap bulunduğuna bir işarettir...

Bölünme, kesif ve maddî şeyler için söz konusudur. Lâtif ve nurani şeylerde bölünme olmaz. İnsanın bedeni kesif olduğu için organları birbirinden ayırmak mümkündür. Ama, lâtif olan ruh için böyle bir şey düşünülemez. Yâni, akli hâfızadan, kalbi vicdandan, sevgiyi korkudan ayırmak mümkün olmaz.

Sevaplar da nurânî oldukları için onlarda da parçalanma söz konusu değildir. Üstat hazretleri buna maddî misâl olarak sesi veriyor. Ses, sevaba göre daha kesif olduğu halde, ağızdan çıkan bir kelime, her kulağa bölünmeden, parçalanmadan aynen giriyor. O halde, okunan bir "Fatiha-i Şerifeden hâsıl olan sevap" da bütün ruhlara aynen ve bölünmeden ulaşır.